

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/43/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1522010575
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Kačáni
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1522010575.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu Mgr. Michala Kačániho, PhD. a sudcov JUDr. Zuzany Molnárovej a JUDr. Karola Kováča, v trestnej veci obžalovaného S. J., pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. a/, písm. c/ Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. j/ Trestného zákona, o odvolaní prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V z 20.01.2023, sp. zn. 4T/55/2022, na verejnom zasadnutí konanom 28. marca 2024 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/, ods. 2 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa

obžalovanému
S. J., nar. XX.XX.XXXX v D., trvale bytom
U. XXX/XX, D.,

u k l a d á

podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. l/, § 37 písm. m/ Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 5 Trestného zákona, za použitia § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Trestného zákona per analogiam trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona sa obžalovaný pre výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava V z 20.01.2023, sp. zn. 4T/55/2022, bol obžalovaný S. J. uznaný za vinného pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. a/, písm. c/ Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. j/ Trestného zákona a to na tom skutkovom základe, že

od presne nezistenej doby, minimálne od začiatku roka 2022 do času zadržania dňa 28.04.2022 o 22:30 hod. neoprávnene prechovával v D. - W., Bratislave - Čunove, ako aj na iných doposiaľ nestotožnených miestach omamné a psychotropné látky najmä metamfetamín (pervitín), ktorý si opakovane zadovážoval od doposiaľ neznámych osôb v rôznych množstvách, za účelom jeho následného predaja a odovzdania

k užívaniu doposiaľ zisteným osobám: Q. C., nar. XX.XX.XXXX, E. J., nar. XX.XX.XXXX, W. I., nar. XX.XX.XXXX, T. J., nar. XX.XX.XXXX, K. Z., nar. XX.XX.XXXX, A. Z., nar. XX.XX.XXXX a ďalším doposiaľ nezisteným osobám, pričom k predaju metamfetamínu dochádzalo najmä tým spôsobom, že po predchádzajúcej telefonickej dohode prostredníctvom účastníckej stanice +XXX XXX XXX XXX, ktorej bol užívateľom, sa stretával s odberateľmi na rôznych miestach najmä v obvode Bratislava V a týmto následne predával rôzne množstvá metamfetamínu za vopred dohodnutú finančnú hotovosť, zároveň dňa 28.04.2022 v Bratislave na D. ul. u seba prechovával mikroténové vrečko s obsahom kryštalického materiálu s hmotnosťou 10,631 g s priemernou koncentráciou 67,4 % hmotnostného metamfetamínu, čo predstavuje minimálne 179 jednotlivých dávok drogy a zatavenú injekčnú striekačku s obsahom kryštalického materiálu s hmotnosťou 381 mg s priemernou koncentráciou 52,8 % hmotnostného metamfetamínu, čo predstavuje minimálne 5 jednotlivých dávok drogy, pričom metamfetamín je v zmysle zákona NR SR č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do II. skupiny psychotropných látok, zároveň bol za taký čin odsúdený rozsudkom OS Bratislava V zo dňa 04.09.2014. sp. zn. 71/73/14, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 04.09.2014.

Za uvedenú trestnú činnosť bol obžalovanému podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. l/, písm. n/, § 37 písm. m/ Trestného zákona, § 38 ods. 5 Trestného zákona a § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Trestného zákona per analogiam uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov a 6 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona bol obžalovaný pre výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona bol obžalovanému uložený aj ochranný dohľad na dobu 3 roky.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení podal odvolanie prokurátor ako osoba oprávnená podľa § 307 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku. Odvolanie bolo podané v neprospech obžalovaného a smerovalo výlučne proti výroku o treste napadnutého rozsudku.

V dôvodoch odvolania prokurátor konštatoval, že obžalovanému S. J. v konaní pred súdom prvého stupňa navrhoval uložiť nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 13 rokov a 6 mesiacov so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a zároveň obligatórne mu uložiť aj ochranný dohľad. Takýto trest navrhoval s ohľadom na spôsob spáchania skutku, na jeho závažnosť, následok, poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, ako aj na osobu obžalovaného, jeho predchádzajúce odsúdenia a možnosti jeho nápravy a prevýchovy. V tejto súvislosti poukázal na to, že obžalovaný S. J. je vzhľadom na svoj pomerne nízky vek (31 rokov) už celkovo 9 krát súdne trestaný a to aj za inú závažnú trestnú činnosť, nielen drogovú trestnú činnosť, pre ktorú bol odsúdený celkovo 4 krát. Okrem týchto záznamov má v registri trestov odsúdenia aj za trestné činy krádeže, lúpeže a marenia výkonu úradného rozhodnutia. Napriek tomu, že už bol niekoľkokrát vo výkone trestu odňatia slobody, z tohto trestu sa nepoučil a opakovane sa dopúšťal trestnej činnosti, a to aj v dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody. Ďalej prokurátor uviedol, že zo znaleckého posudku MUDr. Denisy Meszárosovej č. 68/2022 z odboru: Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie: Psychiatria, vyplýva, že obžalovaný trpí poruchou psychiky a správania zapríčinenú užívaním viacerých návykových látok, najmä psychostimulancií pervitínu a kanaboidov. Obžalovaný už v minulosti absolvoval ambulantné aj ústavné protitoxikomanické liečenie, pričom toto mu však nepomohlo a k užívaniu návykových látok sa vrátil. Podľa znalkyne je však dostatočne edukovaný o vplyvoch návykových látok na svoj organizmus a ich dopad na psychické a fyzické zdravie užívateľa a z toho dôvodu znalkyňa nenavrhol ochranné medicínske opatrenia, pričom obžalovaný navyše nemá záujem o ďalšiu liečbu a liečba závislosti nie je zárukou trvalej abstinencie, čoho dôkazom je porušenie abstinencie u obžalovaného po návrate z liečby a výkonu trestu odňatia slobody. Dĺžka pobytu vo výkone trestu a nútená abstinencia od návykových látok však predlžujú šance na dlhodobú abstinenciu odsúdeného na slobode. Obžalovaný je v zmysle vyššie uvedeného znaleckého posudku od svojich 18-tich rokov závislý na omamných látkach, najskôr ich užíval víkendovo, neskôr denne a to 4 až 5 krát do týždňa. Obžalovaný má plne rozvinutý syndróm závislosti na návykových látkach s preferenciou metamfetamínu (pervitínu) a marihuany (THC) so závažnými psychosociálnymi následkami, akými sú väzba, výkon trestu odňatia slobody, neschopnosť dlhodobo zotrvať na jednom pracovnom mieste, nekvalitné sociálne vzťahy, páchanie trestných činov

pod vplyvom drog a kvôli závislosti na návykových látkach. S poukazom na tieto skutočnosti prokurátor zastával názor, že trest uložený prvostupňovým rozsudkom je neprimerane mierny, nakoľko obžalovaný S. J. bol už niekoľkokrát odsúdený za drogovú trestnú činnosť, pričom z týchto odsúdení sa nepoučil a naďalej páchal trestnú činnosť. Trest uložený týmto rozsudkom nebude postačovať na nápravu a prevýchovu obžalovaného a to aj s ohľadom na zmienený znalecký posudok a je preto potrebné mu uložiť prísnejší trest. Prokurátor u obžalovaného nevhliadol dôvody na uplatnenie mimoriadneho zníženia trestu, pričom podľa jeho názoru súd prvého stupňa uplatnil stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR z 27.06.2017, sp. zn. Tpj 55/2016, mechanicky a nezaoberal sa skutočnosťami, či v tomto konkrétnom prípade je dôvodné ho uplatniť. Vzhľadom na individuálne posúdenie obžalovaného a jeho kriminálnu minulosť, nie sú dané dôvody na uplatnenie mimoriadneho zníženia trestu pri páchatelovi s takýmto profilom a je potrebné na neho pôsobiť prísnejším trestom. Obžalovaný S. J. sa opätovne dopustil zločinu, teda sa na neho vzťahuje aplikácia zvýšenej trestnej sadzby. Trestná sadzba za spáchanie obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. a/, písm. c/ Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. j/ Trestného zákona je 10 až 15 rokov. Individuálne zvýšená trestná sadzba vo vzťahu k obžalovanému S. J. za vyššie uvedenú trestnú činnosť je 12 rokov a 6 mesiacov až 15 rokov. Podľa prokurátora je u obžalovaného daná iba jedna poľahčujúca okolnosť a to, že sa k spáchaniu skutku priznal a tento úprimne oľutoval a jedna priťažujúca okolnosť a to, že už bol za trestnú činnosť odsúdený. U obžalovaného sú teda poľahčujúce a priťažujúce okolnosti vyrovnané a individuálna trestná sadzba je v rozmedzí 12 rokov a 6 mesiacov až 15 rokov. Na základe uvedeného prokurátor navrhoval, aby Krajský súd v Bratislave podľa § 321 ods. 1 písm. e/ Trestného poriadku napadnutý rozsudok vo výroku o treste zrušil a sám vo veci rozhodol a uložil obžalovanému primeraný trest odňatia slobody vo výmere minimálne 12 rokov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

K odvolaniu prokurátora sa vyjadril obžalovaný písomným podaním urobeným prostredníctvom svojho obhajcu, ktoré bolo okresnému súdu doručené dňa 14.02.2023. V jeho rámci obžalovaný konštatoval, že napadnutý rozsudok je správny, spravodlivý a predovšetkým zákonný, nakoľko okresný súd správne a dostatočne zistil skutkový stav a tento správne právne vyhodnotil a posúdil, a teda správne, zákonne a spravodlivo rozhodol nielen v otázke viny, ale aj v otázke trestu. Preto odvolanie prokurátora považuje za nedôvodné. Okresný súd sa správne vysporiadal s výškou trestu, keď mu s použitím § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Trestného zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov a 6 mesiacov, nakoľko takýto postup odôvodňovali nielen okolnosti prípadu, ale aj osoba obžalovaného a hlavne jeho postoj k prejednávanej veci, ako aj k iným trestným veciam, kedy by bol akýkoľvek iný trest neprimerane prísny a nesplnil by svoj účel. Prokurátor sa v podstate v celom svojom odvolaní venuje iba teórii práva poukazujúc na to, že trest obžalovanému mimoriadne znížený byť nemal, avšak už sa vôbec nevenuje skutkovým okolnostiam, priebehu vyšetrovania, osobe obžalovaného a jeho postojom k prejednávanej veci a už vôbec nie k objasneniu celého skutku, ale aj predovšetkým k objasneniu inej mimoriadne závažnej trestnej činnosti iných osôb. On sa od počiatku k stíhanému skutku v plnej miere sám a dobrovoľne priznal a svoje konanie úprimne oľutoval a od samotného počiatku trestného stíhania, teda nie až pod ťarchou dôkazov, sám a výraznou mierou a aktívne napomáhal orgánom činným v trestnom konaní pri objasňovaní tejto trestnej činnosti a túto trestnú činnosť nielenže sám objasnil, ale predovšetkým aktívne napomáhal, napomáha a bude napomáhať orgánom činným v trestnom konaní pri objasňovaní inej závažnej trestnej činnosti. Práve uvedené skutočnosti jednoznačne odôvodňujú použitie § 39 Trestného zákona, a teda mimoriadne znížiť trest, ktorý mu hrozí, pričom v tejto súvislosti obžalovaný poukázal na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR z 27.06.2017, sp. zn. Tpj 55/2016. Ďalej obžalovaný dodal, že predmetný skutok skutočne úprimne oľutoval, poučil sa a už chce viesť riadny a usporiadaný život so svojou rodinou a predovšetkým bez drog, o čom svedčí aj hodnotenie ústavu na výkon trestu, ktoré si súd môže vyžiadať. Od samotného vznesenia obvinenia a výpovede obžalovaného ešte na Krajskom riaditeľstve PZ v Bratislave okresnú prokuratúru žiadal o začatie konania o dohode o vine a treste, čomu však vyhovené bezdôvodne nebolo. Obžalovaný taktiež nesúhlasil s tvrdením prokurátora, že je u neho daná len jedna poľahčujúca okolnosť, nakoľko sám a dobrovoľne už od počiatku trestného stíhania spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní a to nielen v jeho trestnej veci, ale vo viacerých trestných veciach týkajúcich sa mimoriadne závažnej trestnej činnosti iných osôb v trestných konaniach vedených na Krajskom riaditeľstve PZ Bratislava, NKA a Okresnom riaditeľstve PZ Bratislava V, o čom prokurátor musí mať vedomosť a o čom svedčí aj úradný záznam zo dňa 18.10.2022, z ktorého jednoznačne vyplýva, že svojim prístupom a ochotou spolupracovať aktívne prispel k objasneniu skutkov aktívne vedených na iných útvaroch Policajného zboru. Takýchto

iných konaní, v ktorých spolupracuje ako svedok a aj naďalej chce spolupracovať a prispieť tak k ich objasneniu je niekoľko, pričom ide stále o živé trestné veci týkajúce sa závažnej trestnej činnosti. Tvrdenia prokurátora o pomere poľahčujúcich a priťažujúcich okolnostiach sú preto zavádzajúce vedené snahou dosiahnuť pre neho vyšší trest, nakoľko z vyššie uvedeného jednoznačne vyplýva aj druhá poľahčujúca okolnosť týkajúca sa napomáhania orgánom činným v trestnom konaní pri objasňovaní trestnej činnosti nielen svojej, ale aj iných osôb. Obžalovaný zároveň poukázal aj na svoje závažné zdravotné problémy, ktoré sú neurologického charakteru a ktoré môžu viesť až k ochrnutiu jeho tela. Podľa obžalovaného bol inštitút mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 Trestného zákona zavedený práve na takéto prípady a práve na takých obžalovaných, ako je on, ktorý svojim prístupom jednoznačne preukázal snahu po náprave, ako aj svoju aktívnu účasť pri objasňovaní trestnej činnosti a pri usvedčení iných páchatel'ov. Akýkoľvek iný prísnejší trest, než mu bol uložený napadnutým rozsudkom, by bol neprimerane prísny a v žiadnom prípade by nespĺnil účel ani generálnej a ani individuálnej prevencie. Okresný súd mu pritom znížil trest skoro o jednu tretinu, ale z navýšenej trestnej sadzby, pričom podľa jeho názoru mohol znížiť trest o jednu tretinu tak, ako pri dohode o vine a treste pod dolnú hranicu, ale zo základnej trestnej sadzby uvedenej v osobitnej časti Trestného zákona. Obžalovaný teda nedostal trest minimálny, aký by v skutočnosti dostať mohol, nakoľko na to spĺňa skutočne všetky podmienky a aj preto trest, ktorý mu bol uložený, neprimerane mierny nie je. Na tomto základe obžalovaný navrhol, aby odvolací súd odvolanie prokurátora v zmysle § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Krajský súd v Bratislave v konaní o odvolaní prokurátora nariadil verejné zasadnutie, ktorého sa zúčastnili obžalovaný S. J., jeho obhajca a prokurátorka krajskej prokuratúry. Hoci si obžalovaný iba krátko pred verejným zasadnutím zvolil iného obhajcu, krajský súd konal s pôvodným skôr ustanoveným obhajcom, nakoľko k zrušeniu jeho ustanovenia nedošlo a na verejné zasadnutie sa dostavil iba koncipient zvoleného obhajcu, ktorý v zmysle § 36 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku obžalovaného v konaní pred súdom o obzvlášť závažnom zločine zastupovať nemohol. Zvolenie nového obhajcu pritom nebolo dôvodom na odročenie verejného zasadnutia, nakoľko podľa § 36 ods. 4 Trestného poriadku za včasnosť zvolenia obhajcu, ako aj za včasnosť podania žiadosti o ustanovenie obhajcu podľa § 40 ods. 2 zodpovedá obvinený; pri zmene obhajcu nie je zvolenie obhajcu alebo ustanovenie obhajcu podľa § 40 ods. 2 dôvodom na zmenu termínu už nariadeného úkonu trestného konania. Pritom aj v zmysle § 43 ods. 3 Trestného poriadku platí, že skôr zvolený alebo ustanovený obhajca je povinný plniť svoje povinnosti až do skutočného prevzatia obhajoby iným zvoleným alebo ustanoveným obhajcom. V posudzovanom prípade pritom k reálnemu prevzatiu obhajoby zvoleným obhajcom ani nedošlo, čo vyplýva z vyjadrenia samotného advokátskeho koncipienta zvoleného obhajcu, ktorý na verejnom zasadnutí uviedol, že s obžalovaným nevykonali ešte ani prvú poradú a ani nevedia, o akú vec sa jedná. Táto okolnosť má však s ohľadom na už zmienenú dikciu § 36 ods. 4 Trestného poriadku sekundárny význam. Postup obžalovaného tak bol zjavne vedený snahou o obštrukčné konanie, čomu napokon nasvedčuje aj nepreberanie zásielok súdu zo strany obžalovaného, čím v danej veci maril možnosť vykonania verejného zasadnutia v konaní o podanom odvolaní v čase, keď bol na slobode, v dôsledku čoho bol na neho vydaný príkaz na zatknutie, ku ktorého realizácii nedošlo iba z dôvodu, že bol v inej trestnej veci vzatý do väzby.

Pokiaľ ide o návrh obžalovaného na odročenie verejného zasadnutia z dôvodu, že bola prijatá novela Trestného zákona, ktorá aj napriek pozastaveniu jej účinnosti Ústavným súdom SR môže mať zásadný vplyv na postavenie obžalovaného a to nielen s ohľadom na konkrétnu trestnú sadzbu, ale aj so zreteľom na právnu kvalifikáciu skutku, kedy by daný skutok už nebol obzvlášť závažným zločinom, ale len zločinom, čo by malo vplyv aj na otázku podmiennečného prepustenia, krajský súd poznamenáva, že táto okolnosť nie je zákonným dôvodom na to, aby bolo verejné zasadnutie odročené a podľa názoru senátu krajského súdu nepredstavuje ani skutočnosť, na podklade ktorej by bol odvolací súd povinný prerušiť trestné stíhanie obžalovaného z dôvodu podľa § 228 ods. 2 písm. e/ Trestného poriadku. Krajský súd sa prikláňa k tomu právnomu názoru, podľa ktorého sa ustanovenie § 228 ods. 2 písm. e/ Trestného poriadku týka iba prípadov, v ktorých ústavný súd pozastavil účinnosť už účinného právneho predpisu alebo jeho časti, k čomu v danom prípade nedošlo. Tento záver nepochybne vyplýva z toho, že musí ísť o pozastavenie právneho predpisu alebo jeho časti, ktorého „použitie“ je rozhodujúce pre konanie alebo rozhodnutie vo veci samej, t. j. musí ísť o takú právnu normu, ktorá je už na právne vzťahy aplikovateľná, nakoľko len účinná právna norma môže byť orgánmi činnými v trestnom konaní, či súdmi aplikovaná. Slovo „použitie“ uvedené v ustanovení § 228 ods. 2 písm. e/ Trestného poriadku sa teda vzťahuje k aplikácii právnej normy v praxi, ktorá je možná len vtedy, ak ide o právnu normu účinnú. Pokiaľ ešte konkrétna právna norma účinná nie je, nakoľko ešte neubehla legistvakačná lehota, respektíve jej

účinnosť nenastane v dôsledku rozhodnutia ústavného súdu o pozastavení účinnosti právneho predpisu alebo jeho časti, potom nejde o právnu normu, ktorá by bola v praxi použiteľná (ktorá by mohla byť použitá na úpravu právnych vzťahov) a teda ani nemožno uvažovať v tej rovine, že ide o právnu normu, ktorej použitie by mohlo byť rozhodujúce pre rozhodnutie vo veci samej. Orgány aplikácie práva musia postupovať podľa tej právnej normy, ktorá je účinná v čase ich rozhodovania a nemôžu brať do úvahy právnu normu, ktorá nebola a ani nie je účinná a je bez významu, z akých dôvodov ešte účinná nie je. Obsah právnej normy sa pre orgány aplikácie práva mení až vtedy, ak nová právna norma vstúpi do účinnosti, nakoľko až vtedy účinne mení obsah doterajšej právnej normy a musí byť použitá na právne vzťahy. Novela Trestného zákona v dôsledku uznesenia ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 3/2024 zo dňa 28.02.2024 doposiaľ nenadobudla účinnosť, nakoľko jej účinnosť bola týmto uznesením pozastavená a preto nie je aplikovateľná (použiteľná) na žiadne trestné veci. Jej ustanovenia teda nie sú nateraz rozhodujúce pre rozhodnutie vo veci samej v žiadnej trestnej veci a preto v tejto situácii nie je ani možné aplikovať ustanovenie o prerušení trestného stíhania podľa § 228 ods. 2 písm. e/ Trestného poriadku. Uvedené ustanovenie reaguje na prípady, kedy Ústavný súd SR pozastaví účinnosť platného a súčasne aj účinného zákonného ustanovenia, ktorého použitie je rozhodujúce pre rozhodnutie v merite veci, keďže v takom prípade nie je účinné žiadne ustanovenie, podľa ktorého by mal súd inak rozhodnúť. V posudzovanom prípade o takúto situáciu nejde, keďže odvolací súd takéto účinné zákonné ustanovenie má k dispozícii a preto mu nič nebráni v tom, aby vo veci konal a rozhodol (bližšie pozri napr. článok JUDr. Petra Šamka publikovaný na <https://www.pravnelisty.sk/clanky/a1381-skutocne-musia-byt-trestne-stihania-po-rozhodnuti-ustavneho-sudu-o-pozastaveni-ucinnosti-novely-trestneho-zakona-prerusene>).

Na verejnom zasadnutí krajský súd podľa § 295 ods. 2 Trestného poriadku v spojení s § 269 Trestného poriadku doplnil dokazovanie prečítaním rozsudku Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 4T/161/2014 a záznamu vyšetrovateľa Policajného zboru.

Prokurátorka na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom navrhovala odvolaniu prokurátora vyhovieť a to v zmysle písomne uvedených dôvodov obsiahnutých v podanom odvolaní.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí sa v plnom rozsahu pridržiaval dôvodov uvedených vo vyjadrení k podanému odvolaniu a dodal, že napadnutý rozsudok v čase jeho vyhlásenia považuje za správny a to aj v rovine ustálenia poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. V tejto súvislosti ďalej doplnil, že obžalovaný od počiatku, teda nielen pod ťarchou dôkazov, napomáhal orgánom činným v trestnom konaní pri tejto trestnej činnosti, ako aj pri objasňovaní trestnej činnosti v iných trestných veciach. Navrhoval preto odvolanie prokurátora zamietnuť a súčasne znížiť obžalovanému výmeru trestu s ohľadom na novelu Trestného zákona a to tak, aby bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov, maximálne 6 rokov, čo by zodpovedalo aj zmienenej novele Trestného zákona a v rámci nej upraveným trestným sadzbám, čo súčasne umožňuje aj znenie § 39 Trestného zákona.

Obžalovaný S. J. na verejnom zasadnutí sa pridržiaval toho, čo uviedol jeho obhajca a ďalej uviedol, že to veľmi ľutuje a súčasne požiadal o zmiernenie trestu.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 315 Trestného poriadku) primárne konštatoval prípustnosť odvolania (§ 306 ods. 1 Trestného poriadku) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Trestného poriadku a preto podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Zistil pritom, že odvolanie prokurátora je čiastočne dôvodné.

Povinnosťou odvolacieho súdu na základe revízného princípu, determinovaného vyššie uvedeným ustanovením, bolo preskúmanie len tých výrokov, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie a preskúmanie správnosti postupu konania, ktoré predchádzalo týmto napadnutým výrokom rozsudku. Výnimkou z uvedenej zásady by bolo to, že by odvolací súd musel prihliadať aj na chyby, ktoré síce odvolaním neboli vytýkané, ale ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali (po právoplatnosti rozsudku) podanie mimoriadneho opravného prostriedku, t. j. dovolania v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

V nadväznosti na vyššie uvedené zistenia, ako aj vzhľadom k podanému odvolaniu iba zo strany prokurátora a iba voči výroku o treste napadnutého rozsudku, a z toho vyplývajúceho rozsahu prieskumnej povinnosti, odvolací súd nepreskúmaval výrok o vine, vrátane právneho posúdenia skutku, ako ani výrok o ochrannom opatrení.

Odvolací súd v tomto smere iba konštatuje, že obžalovaný S. J. na hlavnom pojednávaní konanom 20.01.2023 urobil vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku, t. j. že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe a následne okresný súd prijal toto vyhlásenie obžalovaného. Je nutné tiež uviesť, že pred prijatím vyhlásenia okresný súd obžalovaného poučil o jeho právach, ako aj o práve urobiť niektoré z vyhlásení podľa § 257 ods. 1 písm. a/ až c/ Trestného poriadku a o následkoch spojených s vyhlásením viny. Súd prvého stupňa obžalovanému položil podľa § 257 ods. 5 a § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/ a h/ Trestného poriadku otázky, na ktoré obžalovaný odpovedal kladne a až potom rozhodol okresný súd podľa § 257 ods. 7, ods. 8 Trestného poriadku uznesením, že vyhlásenie obžalovaného prijíma a že dokazovanie v rozsahu v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku nevykoná, pričom vykoná len dôkazy súvisiace s výrokom o treste a ochrannom opatrení.

Vzhľadom na uvedené, nezistiac žiadne procesné pochybenie v postupe prvostupňového súdu v súvislosti s vyhlásením obžalovaného a jeho prijatím v zmysle § 257 Trestného poriadku, odvolací súd sa zaoberal iba výrokom o treste.

Na podklade odvolania prokurátora, ktoré smerovalo výlučne do výroku o treste napadnutého rozsudku, krajský súd v rámci revízneho princípu zistil, že výrokom o treste odňatia slobody boli napadnutým rozsudkom porušené ustanovenia Trestného zákona v prospech obžalovaného, pričom súdom prvého stupňa uložený trest obžalovanému S. J. nemožno považovať ani za primeraný.

V súvislosti s ukladaním trestov je potrebné predovšetkým zdôrazniť, že stanovenie druhu trestu a jeho výmery musí vychádzať nielen z podmienok upravených v ustanoveniach pri tom ktorom druhu trestu, ale je tiež potrebné dôsledne skúmať všetky skutočnosti významné z hľadiska účelu trestu obsiahnutého v § 34 ods. 1 Trestného zákona, ako aj ostatné na účel trestu nadväzujúce kritériá rozhodujúce pre určenie druhu trestu a jeho výmery, ktorých zohľadnenie predpokladá úprava zásad pre ukládanie trestov.

Ustanovenie § 34 ods. 1 Trestného zákona o účele trestu je spolu s ustanovením § 34 ods. 4 Trestného zákona základným vodidlom pri určovaní druhu trestu a jeho výmery. Z hľadiska týchto ustanovení, uložený trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov a zároveň trest vyjadří morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Závery na primeranosť a najmä zákonnosť postihu páchatela trestného činu sa musia opierať o skutočný stav veci a musia z neho vyplývať. To sa nepochybne vzťahuje aj na posudzovanie splnenia podmienok pre mimoriadne zníženie trestu podľa ustanovenia § 39 Trestného zákona vrátane určenia konkrétnej výmery takto zníženého trestu.

Odvolací súd pri plnení si svojej prieskumnej povinnosti zistil, že súd prvého stupňa postupoval v rozpore s Trestným zákonom, ak obžalovanému priznal aj poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n/ Trestného zákona, čo malo za následok nesprávne ustálenie prevažujúceho pomeru poľahčujúcich okolností a tým aj nesprávnu aplikáciu § 38 ods. 3 Trestného zákona. Súčasne zo strany prvostupňového súdu neboli dostatočne zohľadnené všetky skutočnosti subsumovateľné pod relevantné zásady ukládania trestov, v dôsledku čoho bol obžalovanému uložený neprimerane mierny trest odňatia slobody, nezohľadňujúci tak povahu a závažnosť spáchaného trestného činu, ako ani osobu obžalovaného a možnosti jeho nápravy. Na tomto základe tak boli naplnené dva apelačné dôvody spočívajúce v porušení ustanovenia Trestného zákona (§ 321 ods. 1 písm. d/ Trestného zákona) a v uložení neprimeraného trestu (§ 321 ods. 1 písm. e/ Trestného zákona).

Na podklade týchto odvolacích dôvodov tak krajský súd napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a sám vo veci rozhodol tak, že obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov a to aj za súčasného analogického použitia zmierňujúceho ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Trestného zákona s tým, že obžalovaného pre výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Pokiaľ ide o ustálenie konkrétnej trestnej sadzby, z ktorej bol odvolací súd povinný vychádzať pri určovaní výmery trestu, je potrebné uviesť, že u obžalovaného bola zistená len jedna poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l/ Trestného zákona spočívajúca v priznaní spáchania trestného činu a jeho úprimnom olutovaní a súčasne aj jedna priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. m/ Trestného zákona, t. j. že obžalovaný už bol za trestný čin odsúdený. Pri rovnovážnom pomere poľahčujúcich a priťažujúcich okolností tak nedochádzalo k úprave dolnej alebo hornej hranice trestnej sadzby upravenej v § 172 ods. 2 Trestného zákona postupom podľa § 38 ods. 3 alebo ods. 4 Trestného zákona. Pokiaľ ide o poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n/ Trestného zákona spočívajúcu v napomáhaní orgánom činným v trestnom konaní pri objasňovaní trestnej činnosti, krajský súd konštatuje, že na to, aby mohla byť páchatelovi (vystupujúcemu v procesnej pozícii obžalovaného) táto poľahčujúca okolnosť priznaná, musí ísť o aktívnu činnosť zameranú na trestný čin, ktorý sám spáchal, prípadne môže ísť aj o objasnenie trestnej činnosti iných páchatelov participujúcich na jej páchaní. V posudzovanej veci obžalovaný ani v jednom zo svojich výsluchov učených v dňoch 29.04.2022 a 18.10.2022 neuviedol také skutočnosti, ktoré by bolo možné považovať za výrazné napomáhanie orgánom činným v trestnom konaní pri objasňovaní danej trestnej činnosti nad rámec úplne bežného vyjadrenia priznávajúcej sa obvinenej osoby k spáchanému trestnému činu. Vo výpovediach obžalovaného nie sú obsiahnuté žiadne také zásadné okolnosti, ktoré by mali výrazný vplyv na dôkaznú situáciu a v tomto smere nebola zistená ani žiadna iná aktivita obžalovaného, ktorá by z kvalitatívneho hľadiska zodpovedala uvedenej poľahčujúcej okolnosti. Pokiaľ ide o aktivitu obžalovaného vo vzťahu k iným trestným veciam, krajský súd dodáva, že z obsahu spisu nezistil žiadne konkrétne rozhodnutie, alebo iný relevantný dokument, z ktorého obsahu by bolo možné usudzovať na takéto konanie obžalovaného. Súčasťou spisu je len úradný záznam spísaný vyšetrovateľom Krajského riaditeľstva PZ v Bratislave o poskytnutí informácií obžalovaným S. J. k objasneniu skutkov vedených na útvaroch PZ, ako aj k novým skutočnostiam, ktoré doposiaľ neboli realizované príslušníkmi PZ. Takýto úradný záznam však rozhodne nemožno považovať za dostatočný pre účely ustálenia zmienenej poľahčujúcej okolnosti, nakoľko z jeho obsahu nemožno zistiť žiadnu konkrétnu skutočnosť, z ktorej by bolo možné vyvodzovať takú reálnu aktivitu obžalovaného, akú predpokladá § 36 písm. n/ Trestného zákona. Takýto úradný záznam nevypovedá nič ani o tom, ako konkrétne a v akom rozsahu malo k objasneniu trestnej činnosti dôjsť, či boli údajne obžalovaným poskytnuté informácie verifikované a či ich možno považovať za relevantné a také, ktoré skutočne prispeli k objasneniu konkrétnej trestnej činnosti, a teda nie také, o ktorých sa len na základe domnienky bez nejakého konkrétneho podkladu možno domnievať, že by mohli k takémuto výsledku viesť, čo pre ustálenie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n/ Trestného zákona nemožno považovať za postačujúce. Obžalovaný mal pritom možnosť a dostatočný priestor už pri svojich výsluchoch v tejto trestnej veci uviesť podrobnejšie okolnosti týkajúce sa ním spáchanej trestnej činnosti, ako aj ďalšie skutočnosti, z ktorých by bolo možné napr. zistiť, od koho, ako a v akom rozsahu si zabezpečoval omamné látky, čo však neurobil. Vychádzajúc tak z obsahu spisového materiálu krajský súd uzatvára, že u obžalovaného nebolo možné ustáliť žiadnu ďalšiu poľahčujúcu okolnosť. I keď z hľadiska výslednej výmery trestu, ktorú týmto rozsudkom určil odvolací súd, nemá nepriznanie uvedenej poľahčujúcej okolnosti zásadný význam, bolo potrebné poľahčujúce okolnosti a ich pomer k priťažujúcim okolnostiam ustáliť v zhode so zisteným skutkovým stavom a s ustanoveniami Trestného zákona.

Za vyššie zistenej situácie rovnovážneho pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, by sa u obžalovaného vychádzalo z trestnej sadzby 10 rokov až 15 rokov. Obžalovaný však už bol v minulosti pre zločin opakovane odsúdený, teda nielen pre ten zločin, za ktorý bol odsúdený rozsudkom tvoriacim súčasť popisu skutkovej vety prvostupňového rozsudku, pre ktorý bol naplnený zákonný znak kvalifikovanej skutkovej podstaty podľa § 172 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona, ale aj pre ďalší zločin, pre ktorý bol uznaný za vinného iným súdnym rozhodnutím. Jedná sa o odsúdenie rozsudkom Okresného súdu Bratislava II z 26.11.2015 sp. zn. 4T/161/2014, ktorým bol obžalovaný S. J. uznaný za vinného pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona a pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky, pre výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a ktorým bol súčasne zrušený výrok o treste rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 7T/73/2014 zo 04.09.2014. Na tomto základe sa preto pri aplikácii ustanovenia § 38 ods. 5 Trestného zákona a pri spôsobe výpočtu podľa § 38 ods. 8 Trestného zákona zvyšovala dolná hranica trestnej sadzby o jednu polovicu a výsledná trestná sadzba tak predstavovala rozpätie 12 rokov a 6 mesiacov až 15 rokov.

Z takto ustálenej trestnej sadzby bolo potrebné vychádzať pri ukladaní trestu a určovaní jeho výmery, pričom v prípade analogického použitia zmiernujúceho ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4

Trestného zákona by sa trest odňatia slobody mohol ukladať aj pod dolnú hranicu takto upravenej trestnej sadzby. Za situácie, keď obžalovaný na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, práve takýto postup prichádzal do úvahy, ako to vyplýva aj z právneho názoru vysloveného v stanovisku trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR z 27.06.2017, sp. zn. Tpj 55/2016, publikovanom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 5/2017 pod č. 44. Vzhľadom na výslednú trestnú sadzbu považoval aj krajský súd za dôvodné zohľadniť zmienené vyhlásenie obžalovaného o vine v smere aplikácie vyššie označeného ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu per analogiam, avšak nie v takom rozsahu, ako to urobil prvostupňový súd.

Pri určovaní konkrétnej výmery trestu odňatia slobody krajský súd prihliadol na vysokú závažnosť spáchaného obzvlášť závažného zločinu, spoluurčovanú okrem iného tým, že obžalovaný už bol za taký čin odsúdený a čin spáchal na viacerých osobách (a to dokonca na šiestich osobách), čím naplnil až dva znaky jeho kvalifikovanej skutkovej podstaty, ako aj na druh omamnej látky (metamfetamín) a množstvo tejto omamnej látky, ktoré bolo u neho zaistené a ktoré predstavovalo spolu 184 jednotlivých dávok drogy. Rovnako súd prihliadol na osobu obžalovaného, ktorý bol doposiaľ 9 krát súdne trestaný a to v 4 prípadoch za drogovú trestnú činnosť, teda pre druhovo zhodnú trestnú činnosť, pre ktorú je stíhaný aj v posudzovanej trestnej veci. Obžalovanému S. J. boli pritom opakovane ukladané aj nepodmienečné tresty odňatia slobody, ktoré zjavne nevedli k dosiahnutiu účelu trestu, keďže neprispeli k jeho náprave a k tomu, aby v budúcnosti viedol riadny života. Stíhaného obzvlášť závažného zločinu sa obžalovaný dopustil dokonca v priebehu plynutia skúšobnej doby podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody uloženého mu rozsudkom Okresného súdu Bratislava V zo 17.09.2019 sp. zn. 2T/39/2019. Teda ani hrozba rozhodnutia o výkone zvyšku trestu odňatia slobody, z ktorého výkonu bol podmiennečne prepustený, nepredstavovala pre neho prekážku v tom, aby sa ďalšej trestnej činnosti vyvaroval. Z týchto skutočností tak možno vyvodiť, že možnosti nápravy obžalovaného sú výrazne obmedzené, čo napokon dokumentujú aj závery znaleckého posudku č. 68/2022, vypracovaného MUDr. Denisou Meszárosovou, znalkyňou z odboru: Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie: Psychiatrie, tak ako na to poukázal prokurátor v odôvodnení svojho odvolania. Opakovaná recidíva u obžalovaného i napriek predchádzajúcim odsúdeniam a výkonom nepodmienečných trestov odňatia slobody, a teda doposiaľ zjavne neúčinné pôsobenia na obžalovaného prostriedkami trestného práva, jeho závislosť na návykových látkach, neúspešný výkon ochranných liečení a nezáujem obžalovaného o ďalšiu liečbu v spojení s vyššie zmienenou závažnosťou spáchaného obzvlášť závažného zločinu, nedávajú žiaden rozumný podklad k tomu, aby bol obžalovanému mimoriadne znížený trest odňatia slobody v takom rozsahu, ako o tom rozhodol súd prvého stupňa. V tomto smere ani priznanie obžalovaného a jeho vyhlásenie o vine v konaní pred súdom nemožno preceňovať na úkor náležitého zohľadnenia aj ostatných kritérií významných pre ukladanie trestu. Obžalovaný, opakovane sa dopúšťajúci trestnej činnosti a to aj trestnej činnosti závažného charakteru, sa nemôže spoliehať na to, že mu pri opätovnom spáchaní trestného činu bude iba na základe jeho vyhlásenia o vine a oľutovania trestného činu mimoriadne znižovaný trest odňatia slobody v maximálne prípustnej miere bez toho, aby sa brali na zreteľ aj iné skutočnosti, ktorých posúdenie je rozhodujúce pre určenie druhu a výmery trestu. Mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody postupom podľa § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Trestného zákona per analogiam je fakultatívne, a teda jeho uplatnenie pri vyhlásení obžalovaného o vine je na úvahe súdu, ktorý je povinný vyhodnocovať všetky atribúty podstatné pre dosiahnutie účelu trestu vyjadreného v § 34 ods. 1 Trestného zákona. To platí aj pokiaľ ide o samotný rozsah zníženia výmery trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby pri aplikácii uvedeného zmierňujúceho ustanovenia. Inak povedané, ak súd k použitiu tohto ustanovenia pristúpi, nie je povinný využiť zákonom predpokladaný maximálne možný rozsah zníženia trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby. Záver súdu o konkrétnej výmere trestu odňatia slobody závisí od posúdenia všetkých do úvahy prichádzajúcich skutočností, predovšetkým tých, ktoré spadajú pod kritéria upravené v § 34 ods. 4 Trestného zákona.

Vychádzajúc z uvedeného krajský súd konštatuje, že povaha a závažnosť trestného činu a osobe obžalovaného zodpovedá uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 10 rokov, keďže v osobe obžalovaného ide o recidivistu, u ktorého sa doposiaľ ukladané podmiennečné a najmä nepodmienečné tresty odňatia slobody minuli účinku, naopak, obžalovaný sa i napriek predchádzajúcim odsúdeniam dopustil doposiaľ najzávažnejšieho trestného činu kategorizovaného ako obzvlášť závažný zločin. Z hľadiska týchto aspektov by sa akýkoľvek miernejší trestnoprávny postih obžalovaného vymykajú účelu trestu a nereflektoval by všetky funkcie trestu. Ako už bolo uvedené, na obžalovaného je popri výchovnom pôsobení trestu potrebné pôsobiť aj výraznejšou represiou pri dôslednom rešpektovaní

preventívnej funkcie trestu (tak v rovine individuálneho, ako aj generálneho preventívneho pôsobenia) a napokon aj ochranej funkcie trestu, ktorej zmyslom je zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti. Výmeru 10 rokov tak odvolací súd považuje za plne adekvátnu všetkým zisteným okolnostiam vzťahujúcim sa na posudzovaný prípad a osobu obžalovaného. Na tento záver nemajú žiaden vplyv ani obžalovaným prezentované zdravotné ťažkosti, keďže obžalovanému je možné poskytnúť potrebnú zdravotnú starostlivosť aj v podmienkach ústavu na výkon trestu odňatia slobody pri výkone tohto druhu trestu, pričom v tomto smere sa žiada doplniť, že ak obžalovaný nebral zreteľ na svoj zdravotný stav pri páchaní závažnej trestnej činnosti, nepochybne sám vedome podstupoval riziko s páchaním tejto trestnej činnosti spojené, t. j. aj riziko vyvodzovania trestnoprávnej zodpovednosti.

Na druhej strane prísnejšie potrestanie obžalovaného, akého sa domáhal prokurátor, by už mohlo znamenať prepínanie trestnej represie a s ohľadom na už zmienené skutočnosti krajský súd nepovažoval uloženie trestu odňatia slobody vo výmere presahujúcej 10 rokov za také, ktoré by zodpovedalo účelu trestu. Aj pri takej osobe obžalovaného, akú na podklade všetkých zistení predstavuje obžalovaný S. J., možno považovať odvolacím súdom určenú výmeru trestu odňatia slobody za dostatočnú na to, aby sa v rámci programu zaobchádzania s obžalovaným v podmienkach výkonu trestu odňatia slobody dosiahol sledovaný účel.

Odvolací súd v zhode s názorom prvostupňového súdu a návrhom prokurátora obžalovaného pre výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona, nakoľko mal za to, že v ústave tohto stupňa stráženia bude jeho náprava lepšie zaručená, než by tomu bolo v ústave na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia, do ktorého by inak mal byť zaradený podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Trestného zákona. V tomto smere krajský súd vychádzal aj zo záverov znaleckého psychiatrického posudku, z ktorého vyplýva, že poruchy psychiky a správania obžalovaného sú podmienené užívaním viacerých návykových látok, ktoré by vo výkone trestu odňatia slobody obžalovaný nemal mať k dispozícii. Z tohto hľadiska je miera narušenia obžalovaného daná takými faktormi, ktorých vplyv sa v podmienkach výkonu trestu odňatia slobody minimalizuje, a teda je predpoklad, že v režime ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia by bolo možné stanoviť program zaobchádzania v smere nápravy obžalovaného vhodnejšie.

Vo vzťahu k prokurátorom navrhovanému rozhodnutiu odvolacieho súdu o zaistených finančných prostriedkoch v sume 40,- eur (podanie obsahujúce takýto návrh bolo prokurátorom podané až po predložení veci odvolaciemu súdu) krajský súd konštatuje, že v danej veci nebol produkovaný a na hlavnom pojednávaní v konaní pred prvostupňovým súdom ani vykonaný žiaden taký dôkaz, na podklade ktorého by bolo možné bez pochybností ustáliť, že uvedená suma finančných prostriedkov pochádza z trestnej činnosti. Pre výrok o treste prepadnutia veci alebo výrok o ochrannom opatrení zhabania veci tak neboli splnené zákonné podmienky.

Pokiaľ ide o výrok o ochrannom opatrení, tento odvolaním prokurátora napadnutý nebol, preto krajský súd tento výrok ani nepreskúmal.

S poukazom na vyššie rozvedené skutočnosti a prezentované úvahy Krajský súd v Bratislave na podklade odvolania prokurátora rozhodol tak, že z dôvodov uvedených v § 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/ Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a sám vo veci rozhodol spôsobom vyplývajúcim z výrokovej časti tohto rozsudku, pričom v zmysle § 322 ods. 3 Trestného poriadku mal (aj na základe doplneného dokazovania na verejnom zasadnutí) dostatok podkladov pre vlastné rozhodnutie.

Predmetné rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.